

Petr Hájek: Slovensko dál boduje - Fico jednoznačně vyhrál i prezidentské volby. ŘEV ČESKÝCH POLITICKÝCH KURTIZÁN.

- editor007 | 8. dubna 2024

SLOVENSKO: PETR HÁJEK v první reakci na skvělou porážku slovenských kolaborantů s Bruselem a Washingtonem uvažuje o tom, zda a kdy také „na naší ulici“ budeme slavit - a těší se v tomto ohledu na diskusi v pondělní poradě s tvrdým jádrem nepodvolených

To je, panečku, zase divení - a na české straně i patřičné „rozhořčení“: Robert Fico vyhrál po parlamentních i prezidentské volby!

Tedy samozřejmě - de iure vyhrál Peter Pellegrini. Muž, který po Ficových zádech vyšplhal v jednu chvíli až na vrchol slovenské politiky, aby pak svého „stvořitele“ bez skrupulí zradil. Moc si tím ale nepomohl, a tak se pokorně vrátil „ke kořenům“. Fico ví, že odpouštět je křesťanské. A Slovensko - alespoň v té většině, která Pellegriniho nyní do prezidentského úřadu zvolila - křesťanské stále je.

Právě tak jako většina, která dala Viktoru Orbánovi k dispozici téměř absolutní mandát pro vládu nad suverenistickými „disidentskými“ osudy Maďarska uprostřed německé (formálně bruselské) 4. říše. Právě tak jako ta většina, která v nedávných parlamentních volbách učinila opět vítězem stranu Právo a spravedlnost (PiS) Jaroslawa Kaczyńskiego. A jenom cynické spojení (od leva do prava) těch, kteří skončili za ním, umožnilo „odstranit“ vítěze, a dát moc do rukou poraženým (právě tak jako u nás proti Babišovi).

Jenže prezidentské volby mají tu výhodu, že v nich se rozhoduje v podstatě „většinově“. I když „dvoukolový“ volební systém byl v zemích EU dosazen do prostého většinového právě proto, aby umožnil mediální mafii „spojit“ zmanipulovanou část veřejnosti k hlasování „proti“ tomu, kdo se vzpírá souhlasit s dekadentní „progresivistickou“ revolucí - a tedy zničením civilizace založené před dvěma tisíci lety na Golgotě v Jeruzalémě. Tentokrát se však dvoukolové hlasování výjimečně obrátilo proti manipulátorům.

Co nevyšlo?

Pro nás je zajímavý právě ten průběh. V prvním kole zvítězil kovaný Bruselan Ivan Korčok. Dostal hlasy všech podvolených zmanipulovaných - především těch mladých, kterých tisíce i za podpory Českých drah (!) sváželi manipulátoři na volební den do jejich (opovrhované) vlasti. A bratislavské kavárny, pro niž je suverénní stát a zachování historického národa rovněž pouze důvod k „progresivistickému úšklebku“ (aniž tuší, že v cizích zájmech spolupracují na své vlastní likvidaci).

Je to typický jev. Hlavní města gubernií 4. říše jsou pod korupčním vlivem bruselského „deep state“: Nadnárodních institucí a firem, korporátních médií v rukou miliardářů (stvořených většinou právě oddaností ke stále ještě vládnoucímu i když těžce churavějícímu extrémistickému levičáckému „progresivismu“), politické a hospodářské mafie, jejíž zločiny vyplouvají na hladinu jen obtížně a zřídka (viz naše SPOLU - spolu s Rakušanovou zločineckou organizací STAN, jež má jako výsměch v rukou ministerstvo vnitra).

Podvolení všech zemí hlasují příkladně jednotně. Jejich capo di tutti (kmotři) dávno pochopili, že

karikatura na demokratické volby vyžaduje netříštit síly. Bud' ponechají formálně několik stran, které se hned po volbách (bez ohledu na absolutně protikladné „programy“) okamžitě spojí do jednoho celku (u nás typicky „pětikoalice“), nebo – jako v případě voleb prezidentských („většinových“) definují jediného kandidáta. O jeho kvality a názory vůbec nejde. Jen o poslušnost při plnění rozkazů (Pavel 107).

Vědí, že jsou v absolutní menšině. Spoléhají na to, že národu, státu a uchování normálního světa autenticky oddaná většina nepodvolených, je obvykle z větší části „mlčící“ – a k volbám nechodící. A ti, kteří nemlčí a volí, jsou (z hlediska snu o skutečné demokracii vlastně autenticky) rozdělení mezi různě „zabarvené“ kandidáty.

Právě to se stalo v kole prvním, kde vlastenci a národovci volili (z hlediska slovenských národních zájmů) proti Pellegrinimu nepochybně zajímavějšího Štefana Harabína (12 %), bývalého předsedu nejvyššího soudu. Ficova většina (Pellegrini) tak dosáhla na zhruba 37 %, zatímco Bruselan Korčok získal všechny „své progresivce“ (téměř 43 %). Volit tehdy přišlo ale jen necelých 52 % oprávněných. Prostě – polovina zůstala doma.

Lhali jako obvykle

Bylo jasné, že ve druhém kole rozhodnou dvě věci: Harabínovi voliči dají hlas Ficovi (Pellegrinimu) – a volit budou alespoň někteří z těch, kteří k prvnímu kolu nepřišli. Aby k tomu nedošlo, spustila se obvyklá propagandistická mašinérie korporátních (včetně takzvaně veřejnoprávních) médií. A vše doplňovaly – rovněž jako obvykle – podvodné a z prstu vycucané „průzkumy veřejného mínění“.

Vše vyvrcholilo v posledních dnech, kdy je na Slovensku „volební moratorium“ na odhady výsledků a mediální kampaně. To se ovšem netýká například České televize, kterou na východní straně řeky Moravy sleduje stále poměrně hodně lidí. A ČT do toho „prala“, co se do nich vešlo. Volební speciály téměř neslezly z obrazovky.

Proto bylo zajímavé (a pobavení hodné) pozorovat její „reportéry“ včera večer, když se očekávaly první „odhady“ po skončení voleb (ve skutečnosti však nešlo o zjišťování u volebních místností, ale o poslední vyhané „průzkumy“, které už nesměly být publikovány).

Podle nich zvítězil „těsně“ Korčok. Ale i čeští „veřejnoprávní propagandisté“ – sedíce s hosty před bratislavským prezidentským palácem, příliš nadšení nejevili. Právě tak jako nálada v Korčokově týmu nevybuchla nadšením. Ba zničehonic nám „překvapivě“ sdělili, že ani Korčokovi synové ve vítězství svého otce nevěří (že to neřekli dříve!).

Čím to? Samozřejmě, všichni věděli, že jde o lež – ve snaze přitáhnout do volebních místností i ten nejposlednější „výškrabek“ progresivistů. Ale především s hrůzou zjistili, že tentokrát přišlo k volbám o deset procent voličů více (61 %) – nejvíc od roku 1999. Jenže rezervoár hlasů podvolených byl vyčerpán už v kole prvním – takže muselo jít o voliče, které Robert Fico přesvědčil, aby v druhém kole voleb přišli hlasovat.

Deviace

Jak probíhalo sčítání, stále více kyselé obličejy v ČT kopírovaly ty „slovenských kolegů od veřejnoprávní propagandy“ (doufejme, že teď po volbách je Fico definitivně rozpráší – a neudělá stejnou chybu jako A. Babiš, který se zbaběle tomuto úkolu vyhnul, a pak i na to dojel – jakkoli bude Brusel ječet a hrozit sankcemi jako Orbánovi).

Bylo skončeno: Pellegriny zvítězil „o autobus“ – o pět procent (53,12 % : 46,87 %). Avizovaný

„nejtěšnější výsledek v historii“ se nekonal. A „podvedení“ od neúspěšného Korčoka po české mocenské „elity“ začali zuřit.

Ani homosexuál Jiří Pospíšil (TOP 09) vzteky neudržel obvyklou solidaritu mezi deviantními a docela sprostě Pellegrinimu vynadal (skoro stejně odporně jako fanatická tříhlavá válečná rusofobní saň Němcová-Pekarová-Richterová).

Bylo mimochodem zajímavé – a je později hodno zkoumání – nikoli že na Pellegriniho jeho deviantní sexuální orientaci „progresivci“ vytáhli, ale že to nezafungovalo. Téma na samostatnou úvahu, která by v tomto smyslu dala asi lépe porozumět i Pellegriniho politické neloajalitě a nespolehlivosti.

Řev a bída kurtizán

Řev českých politických kurtizán tak zajímavý není. Je to vlastně už relativně obvyklý jev: Oni totiž nakonec sami uvěří lžím, které pro ně jejich mediální a agenturní chapadla podle zadání stvoří. Je to čirá patologie.

Ve světle skandálu po parlamentních volbách, kdy Fiala a spol. „nadřazeně“ odřízli Fica s klasickým pražským protektorstvím (proto je tak dobře, že je Slovensko formálně – a s Ficem už tak trochu i fakticky – samostatné), si špičky brněnsko-pražských Bruselanů repete už nedovolily. Pavel 107 Pellegrinimu poblahopřál a s kyselým úsměvem ho pozval na první zahraniční návštěvu do Prahy. Pellegrini to nejspíš přijme – ale neměl by. Také Fiala mu blahopřál – jako obvykle neskutečně fialovými pokryteckými slovy.

Z říše sci-fi byl snad jen výrok Martina Dvořáka (STAN) – ano toho, který si najmenoval zavaděče eura v Čechách, což bylo i na Fialu moc. Řekl: „Na demokracii je úžasné mimo jiné to, že do poslední chvíle nevíte, jak dopadnou volby. Na Slovensku si dnes zvolili nového prezidenta, a nakonec to ani nebylo takové drama, jak se čekalo a předvíдалo.“

Ta drzost je vpravdě „hvězd (těch temných) se dotýkající“.

Jde to, ach jde...

Ke slovenským volbám – parlamentním i prezidentským – se ještě určitě budeme vracet. Ukazují totiž, že vzpoura proti bruselským a washingtonským otrokářům a válečným bubeníkům možná je.

V českém případě samozřejmě o to složitější, že našim nepodvolným z velké části chybí „pojídlo“ duchovní sounáležitosti. Je proto třeba hledat jiná. Existují taková – jen se o ně zatím nikdo příliš nezajímá – natož aby je pěstoval, kultivoval a využíval.

Zásadní jsou bezpochyby svobodná média. Ta po Ficově parlamentním vítězství na Slovensku získávají větší prostor, a nejsou vystavena brutálním útokům totalitní moci jako v ČR. Vypořádat se s těmi „veřejnoprávními“ pak patří k hlavním úkolům nové vlády, která snad v dohledné době přece jen nahradí „fialový hnus“.

To nejpodstatnější však je osobnost „uvěřitelného“ lídra. Andrej Babiš? Rozhodně nepatříme k „babišobijcům“. Jak zde již mnohokrát řečeno, stáli jsme naopak v prvních řadách těch, kteří jej v absurdně stvořené „kauze“ Čapí hnízdo od počátku hájili a poukazovali na ohavnost pokusů o kriminalizaci politických odpůrců (obvykle těmi, kteří nejvíce kradou, ale mají to dobré „nahore“ – v Bruselu a Washingtonu).

Jenže nelze nevidět jeho katastrofální „sklapnutí podpatků“ při covidové a vakcinační totalitě. Babiš má v Německu a Bruselu tak významné obchodní zájmy, že dalece – a v kritických chvílích

mnohonásobně – přesahují jeho zájem o Českou republiku. Je to perfektně patrné v jeho „kvádru chytré Horákyne“ pokud jde o válku Západu proti Rusku na Ukrajině.

Určitě si o tom nic samostatného podstatného nemyslí (na tom je ostatně postavena celá jeho úspěšná politická strategie), nikdy by však nebyl tak jednoznačný – a uvěřitelný – jako Robert Fico. Ostatně nezapomínejme, jak velký AB v době svého premiérování „políbil prsten“ v centrále CIA v Langley.

Mohl by být takovým lídrem Tomio Okamura? Bez silných svobodných médií rovněž těžko. Jeho značku se podařilo korporátu dostatečně poškodit, takže „váhajícím“ bude naopak připadat příliš jednoznačný. A jde současně o to, zda vůbec má takové ambice.

Ten skutečný lídr se prostě teprve musí „narodit“. Ten (ta), kteří ficovsky dokáží spojit opozici do jednoho proudu. Musíme ho hledat.

Určitě chodí někde mezi námi.

AUTOR: Petr Hájek

[ZDROJ](#)